

Roža sveta.

Angleški spisal A. R. Haggard.

(Dalje.)

"Slišal sem že, da je živel ta vitez. Ime mu je bilo D'Arcy in nosil je na svojem ščitu isto znamenje — človeško lobanjo."

"Gospod, tudi tema bratoma je ime D'Arcy in sedaj prihajata k tebi, da te prosita pomoči proti Saladinu."

Vzpričo tega imena se Sinan zgane kot se zgane kača, kadar zasluži nevarnost, in glava se je nekoliko vzdignila pod velikim turbanom.

"Kakšno pomoč in zakaj?" vpraša glas.

"Gospod, Saladin je ukradel neko žensko iz njihove hiše, ki je D'Arcyeva nečakinja, in tadva viteza, njena brata, te prosita, da bi jima pomagal dobiti jo nazaj."

"Sporočali so mi že o tej zgodbi, a kakšno znamenje morata ta Franka pokazati? Tisti, ki je odšel pred menoj, je podaril vitezu D'Arcyju, ki mu je pomagal v nevarnosti, nek prstan in ž njim gotove pravice v tej deželi. Kje je sveti prstan, od katerega se je ločil v svoji neumnosti?"

Masuda je prestavila njegove besede in brata sta opazivši svarilo v njenih očeh in spomnivši se njenih besedi zmajala z glavo, Wulf pa odgovori:

"Našega strica viteza sira Andreja so posekali Saladinovi vojaki in umirajoče je nama naročil, da poiščeva vas. Kako bi nama mogel pripovedovati o kakem prstanu?"

Glava se mu je povesila na prsa. "Nadejal sem se," je rekel Sinan Masudi, "da imata prstan, in prav iz tega vzroka, ženska, se je zgodilo, da sem ti dovoli privedi tadva viteza predse. Ni dobro, če so sveti znaki raztreseni po svetu, oni, ki je odšel pred menoj, mi je na smirtni postelji naročil, da naj jih dobim nazaj, če je mogoče. Zato naj se podata nazaj v svojo deželo ter se povrneta s starodavnim prstanom in pomagal jim bom."

Masuda je prevela le poslednji stavek, brata sta pa zopet zmajala z glavo. Topot je bil Godvin, ki se je oglašil.

"Naša dežela je daleč od tukaj, gospod, in kje naj najdemo gotovo že davno izgubljeni prstan? Ne daj, da bi bila naša pot zaman. Mogočino gospod, pomagaj nam do pravice nasproti Saladinu!"

"Vsa leta svojega življenja sem iskal pravice proti Saladinu," odgovori Sinan, "pa vendar on zmaguje nad menoj. Ponudbo vama stavim. Pojdita, Franka ter mi prinesita njegovo glavo ali ga vsaj usmrta, kakor vama naročim, in potem bomo dalje govorili."

Ko sta čula te besede, je rekel Wulf Godvinu angleški:

"Po mojih mislih je najbolje, če greva; ta družba mi ni nič kaj po godu." A Godvin ni ničesar odgovoril.

Ko sta molče stala ne vedoč, kaj bi dejala, vstopi skozi vrata tuice, se vrže na vse štiri ter se plazi skozi dvojno vrsto svetovancev proti divanu.

"Tvoje poročilo?" reče Sinan v arabščini.

"Gospod," odgovori tujec, "obveščam te, da se je z ladjo zgodila tvoja volja." Nato pa je nadaljeval tako tiho, da sta ga brata komaj slišala, sedeva pa ne razumela.

Sinan je poslušal, zatem pa rekel: "Naj vstopi fedai, da sam poda svoje poročilo, obenem pa naj pripelje seboj svoje ujetnike."

Eden svetovalec, tisti, ki je sedel baldahinu najbližje, je sedaj vstal in kazoč na brata rekel:

"Kakšna je tvoja volja glede teh dveh Frankov?"

Svitile oči, ki so bile videti, kakor da jima hočejo prodati do dna duše, so bile dolgo uprte vanje in Sinan je dolgo časa razmišljal. Kolena so se jima šibila, saj sta vedela, da si ustvarja sodbo glede njiju v svojem srcu in da je mnogo odvisno od njegovih besedi — tudi njuno življenje.

"Naj ostaneta tukaj," je rekel naposled. "Morda ju še kaj vprašam."

Nekoliko časa je vladala tišina. Sinan, gospod srta, je bil v temni senci svojega baldahina videti zatopljen v misli; dvojna vrsta svetovancev je nemo zrla preko hodnika; orjaški stražniki so stali nepremično kot kipi. Masuda je opazovala brata, brata pa sta motrila ostro rob senec, ki jo je metel baldahin na mramornata tla. Skušala sta se kazati brezbrizna, a srce jima je močno utripalo, saj sta čutila, da se pleče važne reči, dasi nista vedela, kakšen bo konec.

Tišina je bila tako velika, tisti nečloveški, kači podobni človek je bil videti tako strašen, njegovi priletni, brez strastni svetovalci in posvetovalni prostor, obdan od vrtočnega prepada tako čuden, da ju je prevzel strah kakor strah ob hudih sanjah. Godvin je ugibal, če je mogel Sinan videti prstan na njegovih prstih in kaj bi se mu utegnulo zgoditi, če bi ga opazil. Wulf pa je hrepnel, da bi na glas zavpil ali karkoli storil, kar bi pretrgalo to smrtino, od solca razsvetljeno tišino. Minute so se jima zdele dolge ure.

Ko je nastal neki šum za bratoma sta se na Masudin ukaz ločila, stopila korak nazaj, tako, da sta stala drug drugemu nasproti in postrani proti Sinanu. Opazila sta, da so se zavese odgnile. Izza njih pa so prišli štiri možje, ki so nesli nosilnico, pokrito

z rjuho, pod katero sta zagledala orise trupla. Četvorica mož je prinesla nosilnico do baldahina, jo postavila na tla, se vrgla dolj, vstala ter nato odšla.

Brata sta radovedno ugibala, kdo bi bil oni, kojega truplo je ležalo pod rjuho, kajti na vsak način je moralo biti mrtvo truplo; a niti gospod gorati niti njegovi svetovalci in stražniki, kakor je bilo videti, se niso zanimali za celo zadevo. Vnovič so se razgrnile zavese in prikazal se je sprevod, ki se je pomikal proti terasi. Na čelu je stopal velik človek v beli halji z urednim krvavim bodalom; za njim je stopala vitka ženska, zavita v dolg pajčolan, njej pa je sledil čokati vitez v frankovskem oklepu in z dolgim plaščem, kapuca mu je pokrivala glavo, kakor da bi branila solničnim žarkom sijati na njegovo čelado. Na koncu so stopali štiri stražniki po dolgem prostoru, skozi dvojno vrsto svetovancev, brata sta pa s čudnim nemirno v srcu motrila postavo in kretanje zastre ženske, ki je urno stopala dalje, ne da bi ju opazila; ozirala se ni ne na levo ne na desno. Vodja te male družbe je dospel do baldahina, se vrgel poleg nosilnice na tla in mirno obležal. Tudi ženska, ki je stopala za njim, se je ustavila, ko pa je uzrla črno kopico na divanu, se je zdrznila.

"Ženska, odgrni pajčolan," je velel Sinanov glas.

Izprva se je obotavljala, nato pa je naglo odpela zapono, da ji je padel pajčolan raz glave. Brata sta obstrmelala.

Pred njima je stala — Rozamunda! Res, Rozamunda, vsa izmučena in upadla od boleznih, grozot in potovanja. Pri pogledu na njeno blede, kraljevo lepoto se je Sinan na divanu premaknil in v svetlih očeh mu je gorel zloben, poželjiv ogenj. Celo svetovalci so bili videti, da so se zbudili iz svojega zamaknenja in Masuda se vgrizne v svoje rdeče ustnice, prebledel, ter z požirajočimi očmi opazuje to žensko.

"Rozamunda!" sta zavpila brata z enim glasom.

Ko sta hitela proti njej, ju je preplašena pogledovala, zatem pa se jima je z zamolklim krikom vrgla okoli vratu, in zgrudila bi se bila skoraj onesveščena od prevelikega veselja, ako bi je ne bila ujela v naročje.

"Poslušaj," je zašepetal Godvin v angleščini, midva nisva tvoja bratranca, ampak brata, polubrata, in mi vsi ne znamo arabški.

"Ona ga je slišala in Wulf ga je slišal, a okoli stoječih so mislili, da se je le pozdravljajo, kajti Wulf se je vmes oglašal v francoskem jeziku z besedama, kakor: "Pozdravljena, sestra!" "Vendar smo te našli, sestra!" ter jo je poljubil na čelo.

Rozamunda odpre oči, vstane ter poda bratoma roko. Zatem pa se je začel Masudin glas, ki jim je tolmačil Sinanove besede.

"Kakor je videti, gospica, so vam ta dva viteza znana!"

"Prav dobro. Moja brata sta, ki sem jima bila ukradena; bila sta namočena od otrovanega vina, oče pa je bil ob tej priliki žal umorjen."

"Kako pa je to, gospica, da se trudi, da ste Saladinova nečakinja? Ali sta ta dva viteza potemtakem tudi Saladinova nečaka?"

"Ne," je odgovorila Rozamunda; "sta pač sinova mojega očeta, pa od druge matere."

Ta odgovor je očividno zadovoljil Sinana, ki je uprl svoj pogled na blede Rozamundo in ni vprašal ničesar več. Ko je razmišljal, je nastal konec terase sunder in brata sta opazila, da si je skušal čokati vitez narediti pot skozi stražnike, ki so stali pri zavesah in mu z drogovih svojih sulic zapirali pot. Tedaj se je Godvin spomnil, da je, ravno predno se je Rozamunda razkrižala, videl tega viteza, kako se je izenada obrnil in odšel po terasi.

Sinan se ozre in da neko znamenje. Dva svetovalca skočita na noge ter odhitita proti zavesi, kjer sta nagovorila viteza, ki se je obrnil ter prišel z njima nazaj počasi, kakor človek, ki ne gre rad. Kapuca mu je bila medtem padla z glave in Godvin in Wulf sta ga debelo gledala, ko se je bližal; dobro sta poznala ta široka pleča, te okrogle črne oči, te debele ustnice, ta polna lica.

"Lozel! Lozel je!" je rekel Godvin.

"Ta je," se oglasi Rozamunda; "Lozel je, dvojni izdajalec, ki me je najprej izdal Saladinovim vojakom, zatem pa, ker nisem hotela slišati o njegovih ljubeznih, temu Sinanu."

Ko je Wulf to slišal in se jima je Lozel ravno približal, je skočil s kletvico naprej ter ga s svojo z oklepom zavarovano roko udaril po obrazu. V tem strelotoku so se stražniki vrgli vmes in Sinan vpraša po Masudi:

"Zakaj se drzneš vpričiti mene udariti tega Franka?"

"Radi tega, gospod," odgovori Wulf, "ker je lopov, ki je kriv vse naše nesreče. Pozivljam ga, da se mi postavi nasproti za boj na smrt."

"In jaz tudi," dostavi Godvin. "Priljubljen sem," zakriči Lozel, ki ga je udarec silno raztogotil.

"Zakaj si pa potem skušal odnesti pete, pes, ko si zagledal naše obraze?" vpraša Wulf,

Masuda povzdigne roko in obrnjena proti Lozeli spregovori v imenu Sinanovom.

"Hvala ti na uslužnosti, ki si mi jo izkazal. Govoril sem s tvojim odposlancem, Frankom, ki ga poznam izza prejšnjih časov. Po tvojem naročilu in navodilu sem poslal enega svojih častnikov z vojaki, da pomore Saladinove ljudi na ladji in ujamejo to gospico, ki je njegova nečakinja, kar se je vse zgodilo. Po pogodbi, sklenjeni s tvojim odposlancem, bi moral zdaj izročiti to gospico tebi —"

Pri teh besedah sta Godvin in Wulf zadržala z zobmi ter ga strme gledala.

"A ta dva viteza trdita, da si jo njima ukradel in eden te je udaril in pozval na dvoboj, in ti si poziv sprejel. Prav rad odobrim ta dvoboj, saj si že dolgo želim videti dva frankovska viteza v boju po njihovem običaju. Jaz določim spored; ti dobiš najboljšega konja v mojem kraljestvu, ta vitez pa bo jezdi svojega. Pogoj boja pa so: Boj se vrši na mestu med notranjimi in zunanji vrati trdnjave, in ta boj, ki mora biti boj na življenje in smrt, se vrši v noči polne lune — to je, od danes čez tri dni. Ako boš ti zmagovalec, se potem dalje pogovoriva o zadevi gospice, ki si jo želiš pridobiti za ženo."

"Gospod," odgovori Lozel, "kdo more na tem strašnem kraju v mesečini nastaviti sulico? Ali tako držiš svojo besedo?"

"Jaz jo pa morem in hočem!" zavpije Wulf. "Pes, bojeval bi se s teboj med peklenskimi vrati."

"Drži svojo besedo," reče Sinan, "saj si dejal, da sprejmeš poziv tega viteza, ne da bi staval kake pogoje; in kadar boš z njegovim mrtvim truplom dokazal, da njegova stvar ni pravična, potem pa govoriiva midva. Spremite ga v vnanjo trdnjavo ter mu postrežite z vsem najboljšim, kar premoremo. Pripeljite mu mojega velikega vrana, da jezdi na njem po mostu sempatja ali karkoli mu drago med mestnimi ozidjem, ponoči ali podnevi. Pazite pa, da se ne približa tej gospici, ki jo je izdal v moje roke, ali tema vitezema, svojima sovražnikoma, in da meni ne pride pred oči. Ni me volja govoriti s človekom, ki je bil udarjen v lice, dokler ni s krvjo opral udarca."

Ko je Masuda prenehala s prevajanjem, je dal Sinan znamenje, predno je Lozel mogel odgovoriti in priskočile so straže ter odvedle Lozela s terase.

"Zdravstvuj, gospod tat," je Wulf zavpil za njim, "dokler se ne srečava na ozkem mostu in tam poravnava svoj račun. Z Godvinom si se že boril, nemara boš imel z Wulfom več sreče!"

Lozel se je ozrl, ker pa ni v pravih besedah, je odšel svojo pot.

"Sedaj pa tvoje poročilo," reče Sinan vitezemu knezu, ki je ves ta čas ležal pred njim na obrazu nepremično kakor postava na nosilnici. "Se enega ujetnika imate, kajne, velikega emirja Hasana. Kje pa je oni francoski ogleduh?"

"Gospod," je rekel, "storil sem, kakor si velel. Vitez, ki je pravkar odšel, je krmaril ladjo v zaliv, kakor je bilo dogovorjeno. Napadel sem pri dnevnem svitanju. Saladinovi vojaki so se hrabro borili, kajti ta gospica nas je ugledala, jim dala znamenje, da so imeli časa zbrati se, in mi smo mnogo ljudi izgubili. Naposed pa smo jih premagali in pobili vse razim prince Hasana, ki smo ga ujeli. Pustil sem na mestu nekaj ljudi, da stražijo ladjo. Ladjinemu mostu smo prizanesli, ker so bili služabniki Franka Lozela, jih izpustili na obrežje skupno z neko frankovsko žensko, ki je bila služabnica te gospice, da si poiščejo pot do najbližjega mesta. To žensko sem hotel usmrtiti, ker pa je ta gospica, vaša ujetnica, prosila za njeno življenje, čes, da je prišla iz dežele Frankov iskat svojega moža, sem ji prizanesel, ker nisem imel posebne povelja. Včeraj zjutraj smo odinili proti Masidaju; princ Hasan je bil v nosilnici skupaj z onim frankovskim ogleduhom, ki je bil nekaj časa tukaj ter vam sporočil o ladjinem prihodu. Ponoči sta spala v istem šotoru; princ sem pustil zvezanega pod varstvom straže; ali zjutraj, ko smo prišli pogledat, smo opazili, da je Hasan pobegnil — kako, ne vem — frankovski ogleduh pa je ležal z rano od noža skozi srce mrtev v šotoru. Glejte!" in odgrnil je rjuho z nosilnice in prikazalo se je trdo truplo ogleduha Nikolaja, ki je mrtev ležal tam z izrazom groze na svojem obrazu.

"Tudi ta je našel konec, kakor ga je bil zaslužil," je zamrmral Wulf Godvinu.

"Iskal sem ga povsod brez uspeha, nato pa sem prišel sem s to gospico, vašo ujetnico in Frankom Lozelom. Govoril sem."

Ko je Sinan čul to poročilo, je pozabil na svojo mirnost, planil z divana in stopil dva koraka naprej. Tu se je ustavil; jeza mu je gorela v iskrenih se očeh. Za trenotek si je pogladil brado in brata sta na njegovem kazalcu opazila prstan, ki je bil tako močno podoben tistemu, ki ga je imel Godvin okoli vratu, da bi ju nikdo ne mogel razločiti.

"Človek," je rekel Sinan z zamolklim glasom, "kaj si storil? Zakaj si pustil, da je pobegnil emir Hasan, največji prijatelj in general sultana iz Damaska. Ob tem času je tam ali vsaj že blizu in tekem šestih dni bomo videli Saladinovo vojsko jezdit po naših poljanah. Zakaj nisi pomiril mostva in frankovske ženske? Tudi ti bodo prinesli vest o zajetu ladje in te

gospice, ki je iz Saladinove hiše in ki bi jo rajši imel nego celo frankovsko kraljestvo. Kaj porečeš?"

"Gospod," odgovori vitki častnik in glas se mu je tresel, "vsemogočni gospod, jaz nisem imel nobenega povelja od tebe pomoriti ladjino mostvo in Frank Lozel mi je povedal, da se je z vami dogovoril, da jim prizanesemo."

"Potem, suženj, je on lagal. Dogovoril se je z menoj po tem mrtvem ogleduhu, da se vse pomori, in dalje, ali ti ni znano, da želim smrti, ne življenja, če ne dam posebnih povelj v takem slučaju? Kaj pa s princem Hasanom?"

(Dalje prih.)

Kadar se mudite na vogalu Ruby and Broadway ne pozabite vstopiti v MOJO GOSTILNO
kjer boste najbolje postreženi.
Fino pivo, najboljša vina in smodke.
Wm. Metzger
Ruby and Broadway JOLIET

Chi. Phone: Office 658, Res. 3704
Office hours:
9—12 a. m. 1—5 and 7—8 p. m.
Dr. S. Gasparovich
Slovenski Zobozdravnik.
Joliet National Bank Bldg.
4th Floor, Room 405.
JOLIET, :: ILLINOIS.

Anton Kirinčič
Cor. Columbia in Chicago St.
JOLIET, ILL.
Gostilničar
Točim izvrstno pivo, katero izdeluje slavnoznanca Joliet Citizens Brewing Company.

POZOR, ROJAKINJE!
Ali veste kje je dobiti najboljšo meso po najnižji ceni? Gotovol v mesnici
J. & A. Pasdertz
se dobijo najboljšo sveže in preka-jene klobase in najokusnejše meso. Vse po najnižji ceni. Pridite torej in poskusite naše meso.
Nizke cene in dobra postrežba je naše geslo.
Ne pozabite torej obiskati nas v naše mesnici in groceriji na vogalu Broadway and Granite Streets.
Chic. Phone 2768. N. W. Phone 1113

JOHN PRUS
N. W. telefon 170.
STAVBENIK IN KONTRAKTOR
Stavi in popravila hiše.
Woodruff Road. Joliet, Ill

JOSIP ZALAR
JAVNI NOTAR,
1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.
izdeluje vsakovrstne pravoveljavne listine in izvršuje vse v notarsko stroko spadajoče zadeve za Združene Države in staro domovino.
Chicago tel. 1048, N. W. 770.

Naročite zaboj steklenic novega piva, ki se imenuje EAGLE EXPORT
ter je najboljša pijača.
E. Porter Brewing Company
Oba telefona 405. S. Bluff St., Joliet, Ill.

Phone Canal 498.
August Poglajen,
2300 S. Robey Street
CHICAGO, :: ILLINOIS
Gostilna
SE PRIPOROČA ROJAKOM.
Louis Wise
"MEET ME FACE TO FACE"
gostilničar
200 Jackson St., Joliet, Ill.
Prijateljem in znancem naznanjam da sem kupil Mauserjev salun, kjer me lahko najdete vsak čas in se okrepčate. V zalogi imam najboljša vina in druge pijače.

J. C. Adler & Co.
priporoča rojakom svojo
Mesnica
Tel. 101 Joliet, Ill

W. J. LYONS
Naš office in Lumber Yard na voglu DES PLAINES IN CLINTON STS.

Buchanan-Daley Co.
Desplaines and Allen Sts. JOLIET, ILLINOIS

Les za Stavbe in Premog
Največja zaloga v mestu
PREDNO NAROČITE DOBITE NAŠO CENO
TELEFONI 597
Square Deal Vsakemu

EDINA SLOVENSKA TVRDKA
Zastave, regalije, znake, kape, pečate in vse potrebščine z društva in jednote.
DELO PRVE VRSTE. CENE NIZKE.
F. KERŽE CO.
2616 S. Lawndale Ave. CHICAGO, ILL.
SLOVENSKE CENTRE POŠILJAMO ZASTONJ

Time Schedule
Effective Sunday, May 25, 1913.

Leave Joliet.	Arrive.
6:05 a. m. Princeton.....	6:25 a. m.
6:30 a. m. Rockdale.....	6:58 a. m.
7:05 a. m. Ladd.....	7:40 a. m.
8:05 a. m. Princeton.....	8:40 a. m.
9:05 a. m. Ladd.....	9:40 a. m.
10:05 a. m. Princeton.....	10:40 a. m.
11:05 a. m. Ladd.....	11:40 a. m.
12:05 a. m. Princeton.....	12:40 p. m.
1:05 p. m. Ladd.....	1:40 p. m.
2:05 p. m. Princeton.....	2:40 p. m.
3:05 p. m. Ladd.....	3:40 p. m.
4:05 p. m. Princeton.....	4:40 p. m.
5:05 p. m. Ladd.....	5:45 p. m.
6:05 p. m. Princeton.....	7:45 p. m.
7:05 p. m. to Ladd	
8:05 p. m. Princeton-Ladd	9:40 p. m.
9:05 p. m. to Morris	
9:50 p. m. LaSalle.....	10:40 p. m.
11:05 p. m. Ottawa.....	11:40 p. m.

Direct connections at Ottawa, for Streator and Grand Ridge.
And to following stations: — Rockdale, Minooka, Morris, Seneca, Mar-sailles, Ottawa, Starved Rock, Utica, LaSalle, Peru, Spring Valley, Mar-quette, Howe, DePue, Bureau.
F. E. FISHER, Gen. Supt.
N. W. Phone 406.

Frank Podobnik
920 N. Chicago Street
JOLIET, ILLINOIS.
Vabi rojake Slovence i Hrvate, da se gostoma posetijo v njegovem salunu.
DOBRO DOŠLI!